

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (Ίω. 9, 1-38)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στό Θεσπρωτικό, στίς 28/5/1995)

1. Προσοχή στίς ἐρμηνεΐες

Υπάρχουν πολλά διδάγματα στό σημερινό Εὐαγγέλιο. Θά σταθοῦμε σέ μερικά. Ὅταν ἔβλεπαν οἱ ἄνθρωποι, τόν ἐκ γενετῆς τυφλό, ἔσπαζαν τό κεφάλι τους νά βροῦν, πώς εἶναι δυνατόν νά συμβιβαστεῖ, ἕνα τέτοιο γεγονός μέ τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Καί ἔκαναν τήν σκέψη: Ὅπωςδήποτε κάποιος θά ἀμάρτησε, ἤ αὐτός ἤ οἱ γονεῖς του καί γεννήθηκε τυφλός.

Γιά τόν ἴδιο ἔκαναν τήν σκέψη: Καλά στήν κοιλιά τῆς μάνας του ἀμάρτησε αὐτός ὁ ἄνθρωπος; Δέν πρόφτασε νά γεννηθεῖ καί ἔκανε ἀμαρτίες τόσες ὥστε νά τόν στραβώσει ὁ Θεός; Γιά τούς γονεῖς του βέβαια, ἦταν πιό φυσικό νά ποῦν ὅτι ἀμάρτησαν. Καί οἱ καλοί ἄνθρωποι, ὅπως οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ, μή θέλοντας νά ρίξουν ἄδικα βάρος σέ κανένα, ἀπλῶς διερωτῶντο, καί ἔλεγαν: Κάποιος θά φταίει, κάποιος φταίει ἀλλιῶς δέν ἐξηγεῖται... Ὁ Θεός κανέναν δέν ἀδικεῖ!

Οἱ Φαρισαῖοι, ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ἐπειδή εἶχαν τήν κακή διάθεση νά κρίνουν καί νά κατακρίνουν ὅλους τους ἀνθρώπους, εὐκαίρως- ἀκαίρως, ἀρκεῖ νά τούς διδόταν εὐκαιρία τό εἶχαν κομποδεμένο ὅτι ἀμαρτωλός ἦταν ὁ ἴδιος ὁ τυφλός. Γι' αὐτό ὅταν τούς εἶπε: «Γιατί ρωτᾶτε ποιός μοῦ ἔδωσε τό φῶς; Μήπως θέλετε νά Τόν γνωρίσετε περισσότερο, νά γίνετε μαθητές Του;» τοῦ ἀπάντησαν: «Ἐν ἀμαρτίαις σύ ἐγεννήθης ὅλος καί σύ διδάσκεις ἡμᾶς;» Ἐσύ εἶσαι βουτηγμένος στήν ἀμαρτία, σύ γεννήθηκες ὀλόκληρος στήν ἀμαρτία καί θά κάνεις τόν δάσκαλο σ' ἐμᾶς;

Τό εἶχαν λοιπόν σίγουρο οἱ φαρισαῖοι, ὅτι ἔφταιγε ὁ ἴδιος πού γεννήθηκε τυφλός. Γιατί σκέπτονταν: Πολλοί ἔχουν ἀμαρτωλούς γονεῖς, ἀλλά δέν γεννιοῦνται στραβοί.

2. Πόρτα τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ

Όταν ρώτησαν οι μαθητές τον Χριστό «τίς ἤμαρτεν;» τούς ἀπάντησε: Οὔτε ὁ ἴδιος, οὔτε οἱ γονεῖς του. Μά ἦταν ἀναμάρτητοι καί ὁ τυφλός καί οἱ γονεῖς του; Ὁχι! Ἀλλά δέν φταῖνε οὔτε οἱ γονεῖς του γιά τό ὅτι γεννήθηκε τυφλός, οὔτε ὁ ἴδιος. Οὔτε τῶν γονέων ἡ ἀμαρτία, οὔτε τοῦ ἰδίου ἡ ἀμαρτία. Δέν φταίει, σ' αὐτή τήν περίπτωση, ἡ ἀμαρτία. Ὁ Θεός, τόν διάλεξε νά γίνει ὄργανο τῆς δόξης Του.

Παράξενο πράγμα! Ὁ Θεός διάλεξε ἕναν ἄνθρωπο, λέγει ὁ Χριστός, τόν ἔκανε τυφλό, χρόνια πολλά, γεννήθηκε χωρίς νά δεῖ ποτέ του τό φῶς τοῦ ἡλίου, γιά ἕνα καί μοναδικό σκοπό: γιά νά ρθεῖ μιά μέρα στήν γῆ, νά τόν θεραπεύσει καί νά φανοῦν τά ἔργα τοῦ Θεοῦ. Νά φανεῖ, τί δύναμη ἔχει ὁ Θεός καί τί εὐσπλαχνία ἔχει. Τί διάθεση ἔχει νά πάρει ἐπάνω Του καί νά θεραπεύσει σωματικά καί ψυχικά ἀσθενήματα τῶν ἀνθρώπων!

Θά πεῖ κανεῖς: «καί τόν ταλαιπώρησε ἔτσι τόν ἄνθρωπο, γιά νά δείξει τήν δόξα Του;»

Μακάρι νά ἀξιωθοῦμε νά δείξει καί σέ μᾶς ὁ Θεός τήν δόξα Του. Γιατί ἐκεῖνος πού ἐκλέγεται ἀπό τόν Θεό, γιά νά δείξει στόν ἴδιο καί στόν κόσμο, τήν δόξα Του, αὐτόν θά τόν δοξάσει πρῶτο καί περισσότερο.

Χρειάζεται πολλή συζήτηση, ὅτι ὁ Χριστός δόξασε τόν τυφλό καί στήν παρούσα ζωή καί εἰς τήν μέλλουσα; Ἀφοῦ εἶναι σίγουρο ὅτι μετά ἔγινε Ἀπόστολος;

Ἀναφέρεται σέ κάποιο ποίημα, ὅτι ὅταν ὁ πρῶτος τυφλός ἔμαθε ὅτι βρίσκεται ὁ Χριστός πάνω στόν Σταυρό, ἔτρεξε νά δεῖ. Γιατί δέν μποροῦσε νά φανταστεῖ ὅτι ἔγινε τόσο ἀχάριστος ὁ κόσμος. Καί ὅταν εἶδε τόν Χριστό πραγματικά ἐπάνω στόν Σταυρό, στό Γολγοθά, εἶπε: «Χριστέ μου, ἂν εἶναι ἔτσι, δέν τό θέλω πιά τό φῶς μου, πάρτο. Δέν μπορῶ νά βλέπω Ἐσένα, τόν εὐεργέτη ὅλου του κόσμου πάνω στόν Σταυρό».

Γιατί; Γιατί ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη πού εἶπε: «πιστεύω, Κύριε· καί προσεκύνησεν αὐτῷ», εἶχε μπεῖ ὁ Χριστός μέσα στήν καρδιά του. Τί μεγαλύτερη εὐεργεσία μποροῦσε νά περιμένει ἕνας ἄνθρωπος πάνω στήν γῆ!

3. Δούλεψε πρίν πέσει τό σκοτάδι

Ἐνα ἄλλο σημεῖο πού πρέπει νά σταθοῦμε εἶναι τό ἐξῆς: Ὁ Χριστός εἶπε στους μαθητές του: «Οὔτε οὗτος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ» πρόσθεσε: «ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τά ἔργα τοῦ πέμψαντος μέ ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νύξ

ἐν ἧ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι»

Καὶ Ἐγώ, τούς λέει, Θεός εἶμαι, Παντοδύναμος εἶμαι, πολλά κάνω, ὅ,τι θέλω κάνω. Ἀλλά τά ἔργα «τοῦ πέμψαντός με» ἔχω προθεσμία νά τά ἐκτελέσω «ἕως ἡμέρα ἐστίν». Ἡμέρα ὀνόμαζε τήν ἐπίγεια ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Ἐγώ ἔχω ὑποχρέωση νά τρέξω, νά κάνω τό ἔργο τοῦ Πατρός Μου, ὅσο ἀκόμα βρίσκομαι σ' αὐτή ἐδῶ τήν ζωή. Καί γι' αὐτό μετά πρόσθεσε: «ἔρχεται νύξ» ἀλλά δέν εἶπε, «ἐν ἧ δέν δύναμαι Ἐγώ ἐργάζεσθαι», ἀλλά εἶπε μόνο «ἐν ἧ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι». Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστός καί μετά τόν θάνατό Του συνέχισε νά ἐργάζεται, ἀλλά ὄχι τό ἔργο «τοῦ πέμψαντος», τό ὁποῖο τοῦ εἶχε ὀρίσει ὅτι πρέπει νά τό κάνει, ὅσο ἦταν ἡμέρα.

Μᾶς λέγει μέ αὐτά τά λόγια ὁ Χριστός: Προσέξτε, προσέξτε· «ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» Μιά ἡμέρα τά μάτια μας θά τά κλείσουμε. Καί ἀπό τόν κόσμο αὐτό θά φύγουμε. Ὅ,τι κάναμε, κάναμε. Ὅ,τι πήραμε καί βάλαμε μέσα στό δισάκι μας, τά βάλαμε. Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα, δέν ἔχουμε πιά νά προσθέσουμε ἄλλο, τίποτε. «ἔρχεται νύξ ἐν ἧ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» Καί ἡ νύχτα αὐτή θά εἶναι μακρά νύχτα, μεγάλη νύχτα. Ὁ Θεός νά φυλάξει νά μήν εἶναι καί ὀλοσκότεινη γιά τήν ψυχή μας.

Μετά τόν θάνατο, ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά κάνει καλά ἔργα. Δέν μπορεῖ νά κάνει οὔτε ἕνα τό πῶ οὐσιαστικό, ἐκεῖνο πού θά θέλαμε. Ποιό εἶναι αὐτό; Νά ἐξομολογηθοῦμε, νά ζητήσουμε ἀπό τόν Θεό ἔλεος. Ἀκόμα καί αὐτό, μετά τόν θάνατο, δέν θά μποροῦμε νά τό κάνουμε. «Οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ ὁ μνημονεύων Σου, ἐν δέ τῷ ἅδῃ, τίς ἐξομολογήσεται Σοι;» Λέει ὁ Προφήτης Δαυίδ.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος φύγει ἀπό αὐτή τήν ζωή καί πάει σ' ἐκείνη τήν κατάσταση πού λέγεται θάνατος, τότε δέν μπορεῖ νά κάνει κανένα ἔργο μετανοίας. Ποιά εἶναι ἡ κατάσταση πού λέγεται θάνατος;

Εἶναι ὅταν φεύγει ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν ζωή αὐτή, χωρίς νά ἔχει φροντίσει νά ἔχει βάλλει μέσα του, στήν καρδιά του τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, καί τόν Θεό καί τόν Χριστό. Γιατί τότε, στόν θάνατο βρισκόταν σ' αὐτή τήν ζωή καί στόν θάνατο τόν μόνιμο καί τόν αἰώνιο πηγαίνει. Καί σ' αὐτή τήν κατάσταση, παρότι θά βλέπει, μέσα του καί γύρω του, ὅλα τά θαυμαστά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, δέν θά ἔχει τήν δύναμη, οὔτε νά μετανοήσει, οὔτε νά ἐξομολογηθεῖ ὁ ἴδιος.

Τό μόνο τό ὁποῖο θά τόν ὠφελήσει σ' αὐτή τήν κατάσταση, ἐάν καί ἐφόσον εἶναι δεκτικός ὠφελείας, εἶναι οἱ εὐχές τῶν ἱερέων. Γι' αὐτό ἡ ἐκκλησία εἶναι εὐεργεσία γιά τόν κόσμο, ὄχι μόνο γι' αὐτή τήν ζωή, πού ἀνοίγει ὀφθαλμούς, διδάσκει καί κατηγεῖ, ἀλλά καί μετά τόν θάνατο, μέ τίς εὐχές καί τά μνημονεῦματα τῶν ἱερέων στήν Θεία Εὐχαριστία, γιά ζῶντες καί κεκοιμημένους.

Γι' αυτό έχουμε χρέος, ό καθένας μας, «έως ήμέρα έστίν» νά αγωνιζόμαστε νά κάνουμε κάτι περισσότερο, κάτι καλλίτερο γιά τήν σωτηρία μας, δηλαδή, γιά νά πᾶμε κοντά στόν Χριστό. Γιά νά αγαπήσουμε, λίγο περισσότερο, τόν Χριστό. Γιά νά τόν έπικαλεστοῦμε, λίγο περισσότερο. Γιά νά κάνουμε γλύκα τής καρδιάς μας, όχι τήν άμαρτία, αλλά τό όνομα, τό γλυκύτατο όνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού πρέπει νά γεμίζει τό στόμα μας καί ή καρδιά μας όταν τό θυμούμεθα καί τό λέμε. Αυτό πρέπει νά κάνουμε. Γι' αυτό πρέπει νά κουραζόμαστε. Αυτό πρέπει νά επιδιώκουμε.

4. Πνευματικοί πρωταθλητές

Θά προσθέσουμε καί κάτι άκόμα. Ό τυφλός, ήταν τυφλός σωματικά.

Άλλά υπάρχουν καί άνοιχτομάτηδες, οί όποιοι είναι πνευματικά τυφλοί. Αυτό είναι τό χειρότερο. Τά σωματικά μάτια τους είναι άνοιχτά, βλέπουν. Μπορεί νά είναι τετραπέρατοι καί νά λέμε ότι: «τό μάτι τοῦ άνθρώπου αὐτοῦ κόβει». Άλλά δέν κόβει στά θέματα τής Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, έχει τυφλωθεϊ. Από τί έχει τυφλωθεϊ; Από κακή διάθεση καί από αγάπη γιά τήν άμαρτία .

Γι' αυτό, ή μεγαλύτερη εύεργεσία τήν όποία μπορεί νά κάνει ό άνθρωπος, στόν έαυτό του, είναι νά βιάσει τόν έαυτό του, νά σπρώξει τόν έαυτό του, νά πάει τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Νά μήν περιμένει νά τοῦ έρθει, από πάνω καί από άλλοῦ ή κλίση νά πάει στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Άλλά άκούγοντας τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί καταλαβαίνοντας ότι μετά από αὐτή τήν ζωή άκολουθεϊ ή άλλη, ή αληθινή, νά σπρώξει τόν έαυτό του, όσο μπορεί περισσότερο, νά αρπάξει τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καί οἱ βιασταί καταλαμβάνουσιν αὐτήν»

Ποιοί είναι αὐτοί, πού αρπάζουν διά τής βίας τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ;

Ἄς τό ποῦμε μέ παραδείγματα.

Είναι εκείνοι, πού δέν έχουν όρεξη, τήν Κυριακή τό πρωί, νά πᾶνε στήν έκκλησία. Καί τούς λέει ό λογισμός τους, ότι όταν θά μποῦν μέσα στήν έκκλησία, θά άνοιξουν τά σαγόνια τους από τό πολύ χασμουρητό καί θά λιώσουν τά γόνατά τους από τήν όρθοστασία, αλλά αὐτοί βιάζουν τόν έαυτό τους καί πηγαίνουν.

Είναι πάλι εκείνοι πού, όταν δοῦνε ένα φτωχό, νομίζουν ότι ή τσέπη τους έχει σκορπιό καί άμα βάλουν τό χέρι τους μέσα νά βγάλουν κάτι νά τοῦ δώσουν, θά τούς δαγκώσει ό σκορπιός καί θά πεθάνουν, γιατί θά στερηθοῦν. Καί παρά

ταῦτα βάζουν τό χεράκι τους μέσα καί παίρνουν κάτι νά βοηθήσουν.

Εἶναι ἀκόμη ἐκεῖνοι πού ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ θυμοῦ, ἐναντίον κάποιου ἄλλου, νομίζουν ὅτι θά σκάσουν, ἂν δέν βρίσουν καί ἂν δέν κάνουν ὅ,τι περνάει ἀπό χέρι τους καί ἀπό πόδι τους, μέ γροθιά καί κλωτσιά.

Ἄν αὐτοί ἀγωνιστοῦν καί μαζέψουν τήν γλώσσα τους καί μαζέψουν τό πόδι τους καί τό χέρι τους καί μαζέψουν τήν καρδιά τους. Καί τῆς δώσουν ἐντολή νά φερθεῖ μέ ἀγάπη καί καλωσύνη... τότε οἱ ἄνθρωποι αὐτοί βιάζονται τόν ἑαυτό τους γιά νά κερδίσουν τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καί μή μᾶς φαίνεται παράξενο, γιατί καί τό μυαλό παίρνει ἐντολές καί ἡ καρδιά παίρνει ἐντολές, καί τό χέρι παίρνει ἐντολές, καί τό πόδι παίρνει ἐντολές καί τό μάτι παίρνει ἐντολές, ὅλα παίρνουν ἐντολές μέσα μας καί ἐπάνω μας. Καί ὀφείλουμε νά δώσουμε ἐντολή τοῦ ἑαυτοῦ μας, νά ἀγαπάει τόν Θεό καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Δοξάζοντας τόν Θεό, διότι μᾶς ἐλέησε καί μᾶς φώτισε καί εὐδόκησε νά βρισκόμαστε μέσα στήν ἐκκλησία, καί νά ποθοῦμε νά βλέπουμε τά ἔργα τοῦ Θεοῦ καί τόν Θεό, ἅς Τόν παρακαλέσουμε, νά αὐξάνει τό φῶς Του μέσα μας. Νά γίνει φῶς δυνατό, φῶς ἰλαρό, φῶς γλυκύτατο. Ἀμήν.-